

Manuscris

orașul de piatră

orașul mă cheamă deasupra
guri de trandafiri înghit hăurile dintre noi
„Fii cuminte, inimă, fii cuminte“
și primăvara îmi bate în ochi într-un fel anume
la colțul ochilor desene de miere
sub coaste timpul bate din ce în ce mai moale,
în seara aceasta fantomele răscolesc culori de mai

greieri vintage

nu mai adie nicio culoare pe străzi
ultima frunză se stinge
cine a suflat fum de pere în cartierul meu absent?
greieri vintage îmi urlă sub unghii când strâng de gât
nesomnul
parcă ar fâlfâi în mine o pasăre
care nu-și mai poate lua zborul

zile uitate

zile de mâl de fiere se înghesuie unele în altele
în lupta secundelor sunt prinși
de mult nu-mi mai aparțin
cunoscuții trec cu răzuitoarea peste timpul
mîntea, viața mea
liniștea din tomberoane îmi acoperă urmele crude
se aude soarele viu cum împrăștie semințe de
primăvară

străzi

după o primăvară de păcat rămân mai beată
decât harnașamentele în care sunt prinși trandafirii
gândurile mele se preling peste ale tale
ca de pe gâtul unei sticle
în Parcul Catedralei sub tavanul albastru
aprilie se rostogolește spre sud-vest

în oraș de unul singur

în ultima vreme cercănele mele sunt de neoprit
mai ales noaptea când ferestrele flutură a furtună
înăuntrul meu este altcineva - o oglindă lichidă
cu cicatrici și vânătăi,
până pe la ora 6 dimineața sunt sinceră
după aceea întuneric tăcut

străzile mușcă noaptea

străzile mușcă noaptea, claxoane și faruri
încercuiesc cartierele
întotdeauna toamna sunt înnegrită de gânduri,
în ochiul stâng am o grîblură de trandafiri uscați
cu ochiul drept înghit păsări,
scuip câini simt durerea mesteacănului
care se luptă cu ploaia
luna trece ușor blurată prin insomnia mea,
la vârsta a treia

ecouri de noiembrie

ecouri de noiembrie pe hol se umplu țevile de urlete mov
platanii umblă pe sârme
e timpul să îmi cos insomnia
să îmi smulg unghiile pielea de pe gânduri,
să pândesc ultima frunză cum învinge gravitația
lînga mine trandafirii latră a ploaie

octombrie în giratoriu

octombrie - un poster întins între pereții copacilor
în fiecare toamnă lacrimile mele se pietrifică
în locul fluturilor apar întâmplări, oameni, saci de
fum
în cartier se învârte deja viața în sens invers
cu atacuri de panică stațiile cad din copaci
octombrie ultramarin în giratoriu

începuturi de primăvară

iarba strălucește ca zăpada
sunt atinsă de liniște și totuși gata de zbor
în burta caldă a luminii ascult
cum Dumnezeu pocnește din degete
pe partea unde stau s-a dezbrăcat de primăvară

Florentina STANCIU